

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 858/06
17.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, adv., protiv tuženih BB, čiji je punomoćnik BA, adv., i VV, radi utvrđenja i predaje, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zaječaru Gž.1762/05 od 7.12.2005. godine, u sednici održanoj 17.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zaječaru Gž.1762/05 od 7.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Boru P.67/04 od 10.3.2005. godine, stavom prvim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se utvrdi da je ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen pred Opštinskim sudom u Boru pod brojem 3 I R.3/02 od 4.1.2002. godine između tuženog BB kao davaoca izdržavanja i sada pok. PP, kao primaoca izdržavanja, ništav i da ne proizvodi pravno dejstvo. Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se raskine ugovor o doživotnom izdržavanju zbog neizvršenja koji je zaključen pred Opštinskim sudom u Boru pod brojem 3 R.3/02 od 4.1.2002. godine zaključen između lica navedenih u stavu prvom izreke. Stavom trećim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tuženi obaveže da tužiocu preda u svojinu i državinu jednu garažu u GG u ulici DD površine 18,2m², kao i stan u GG u ulici ĐĐ i pokretnih stvari bliže označenih u ovom stavu izreke. Stavom četvrtim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se utvrdi da ne proizvodi pravno dejstvo ugovor o prodaji stana u ulici ĐĐ, površine 54m² koji je overen pred Opštinskim sudom u Boru pod brojem Ov.404/03 dana 24.4.2003. godine između tužene VV kao kupca i tuženog BB kao prodavca i da se tužena VV obaveže da tužiocu preko punomoćnika advokata AV i AB predmetni stan preda u svojinu i državinu. Stavom petim izreke obavezan je tužilac da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 150.750,00 dinara.

Odlučujući o žalbi tužioca Okružni sud u Zaječaru je presudom Gž.1762/05 od 7.12.2005. godine, odbio žalbu kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Protiv navedene drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju iz svih zakonom predviđenih razloga.

Tuženi su podneli odgovor na reviziju tužioca.

Odlučujući o reviziji tužioca u smislu čl.386. ZPP, Vrhovni sud je našao da je revizija neosnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. tač.14. ZPP, na koju se revizijom neosnovano ukazuje jer je izreka presude jasna i razumljiva, ne protivureći sama sebi niti razlozima presude, sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama i nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Nema ni bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.1. a u vezi čl.7. i 8. ZPP, jer su sudovi na osnovu savesne i brižljive ocene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na osnovu rezultata celokupnog postupka doneli zakonitu i pravilnu odluku. Pozivajući se na ovu bitnu povredu odredaba parničnog postupka tužilac ustvari pobija drugostepenu odluku zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja koje se u smislu čl.385. st.3. revizijom ne može pobijati.

U pravnosnažno okončanom postupku utvrđeno je da je rešenjem Opštinskog suda u Boru O.57/02 utvrđeno da je PP bivša penzionerka umrla __. godine u GG, da je od zakonskih naslednika koji se mogu pozvati na nasleđe ostavila AA, bratunca - ovde tužioca, i da je u odnosu na imovinu kojom je pokojna raspolagala ugovorom o doživotnom izdržavanju kao primalac izdržavanja a koji je overen pred Opštinskim sudom u Boru pod brojem III R.3/02 od 4.1.2002. godine u korist davaoca izdržavanje BB postupak obustavljen. Navedeni ugovor o doživotnom izdržavanju sačinjen je pred Opštinskim sudom u Boru 4.1.2002. godine povodom molbe pok. PP. Sud je izašao na lice mesta (Grudno odeljenje Borske bolnice), i pred sudom su bili prisutni sada pok. PP kao primalac izdržavanja i BB kao davalac izdržavanja, i svedok EE. Ugovor je potpisan od strane oba ugovarača i prisutnog svedoka, a sastav i overa ugovora usledila je nakon što je postupajući sudija sa ugovaračima obavio informativni razgovor, što je u zapisniku konstatovano. Ugovarači su se na zaključenje ugovora opredelili po slobodnoj volji i želji, razumeli su upozorenje u pogledu prava i obaveze i mogućnosti raskida a posebno da imovina koja je predmet ugovora neće ući u zaoštaštinu primaoca i da se iz nje ne mogu namiriti njeni nužni

imovina koja je predmet ugovora neobdani i zaposnuta primaoce i da se iz nje ne mogu izdvojiti njemu naznati naslednici. U zapisniku je konstatovano da je primalac izdržavanja izjavila da se o njoj već stara BB čime je ona zadovoljna. Članom 2. navedenog ugovora primalac izdržavanja se obavezala da davaocu izdržavanja u naknadu za ugovoreno izdržavanje posle svoje smrti ostavi svoju uštedevinu u vrednosti od 17.000 DM, stan u ĐĐ površine 54m2, zidanu garažu u ulici Maršala Tita br.21/17, površine 18m2 i stvari i pokućstvo koje su taksativno navedene. Pok. PP je sve vreme od momenta kad je obolela, pa do momenta smrti bila potpuno svesna, razborita, da je o njoj u svakom pogledu vodio računa tuženi. Tužilac je tužbu podneo 28.1.2004. godine.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtev za poništaj ugovora o doživotnom izdržavanju, jer zakonski naslednik nije podneo tužbu za poništaj ugovora o doživotnom izdržavanju u roku predviđenom čl.203. st.2. i 3. Zakona o nasleđivanju, a nisu ispunjeni ni uslovi za raskid ugovora o doživotnom izdržavanju, jer je davalac izdržavanja u svemu ispoštovao odredbe ugovora o doživotnom izdržavanju.

Odredbom čl.203. st.2. Zakona o nasleđivanju propisano je da zakonski naslednici mogu poništaj ugovora tražiti u roku od jedne godine od dana saznanja za ugovor a najkasnije u roku od 3 godine od dana smrti primaočeve, s tim da rok od jedne godine ne može početi da teče pre smrti primaočeve (stav 3. istog člana).

Imajući u vidu navedenu zakonsku odredbu kao i da tužilac kao zakonski naslednik sada pok. PP, primio rešenje Opštinskog suda u Boru O.57/02 od 11.2.2002. godine, kojim je oglašen za naslednika 19.3.2002. godine a da je tužbu podneo 28.1.2004. godine, nakon isteka roka od jedne godine od dana kada je zakonski naslednik saznao za postojanje ugovora o doživotnom izdržavanju, kao i činjenicu da je PP preminula __. godine, da je tuženi kao davalac izdržavanja svoje ugovorne obaveze izvršavao i pre nego što je ugovor formalno zaključen, da je nakon smrti PP istu sahranio, podigao spomenik, izvršio sve ugovorom preuzete obaveze, to nisu ispunjeni uslovi za raskid ugovora o doživotnom izdržavanju propisani čl.201. i 202. Zakona o nasleđivanju, pa je pobijana odluka u svemu pravilna i zakonita.

Obzirom, da je neosnovan tužbeni zahtev tužioca za poništaj i raskid ugovora, to je neosnovan tužbeni zahtev tužioca za predaju stana, garaže i stvari, jer su ove stvari predmet ugovora o doživotnom izdržavanju koje su u skladu sa Zakonom o nasleđivanju pripale tuženom kao davaocu izdržavanja, koji je u toku 2003. godine kupoprodajom kao vlasnik i prodavac predmetni stan otuđio drugotuženoj VV. S toga su pravilno nižestepeni sudovi zaključili da nema osnova za predaju predmetnih stvari i stana niti za poništaj ugovora o kupoprodaji koji je kao takav pravno važeći, jer isti ispunjava zakonom predviđenu formu u celosti.

Neosnovani su navodi revizije koji ističu da je odluka o troškovima spora nepravilna jer je ista doneta u skladu sa odredbama čl.149. st.1. i čl.150. ZPP, imajući u vidu uspeh tužioca u sporu.

Sa iznetih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu čl.393. ZPP.

Prema odredbi čl.491. st.4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/04 koji je stupio na snagu 23.2.2005. godine), Vrhovni sud je odlučujući o reviziji tužioca primenio odredbe ZPP koje su važile do stupanja na snagu navedenog zakona.

Predsednik veća – sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpisavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm